

Isten báránykái

Karácsonyi szindarab 3 felvonásban.

Irta Kőhalmi Julia.

Személyek:

Feri, árva gyermek.

Böksi, árva gyermek.

Miklós, gazdag gyermek.

Jézuska

4 nagy angyal.

Több kis angyal.

ELSŐ FELVONÁS.

I. Jelenet.

Fenyves erdő részlete. Az angyalok a kivágott fenyőfát válogatják. Közben énekelnek:

Dicsőség mennyben az Istennek.

1. Nagy angyal: Jaj, de sok dolga van ilyenkor egy angyalnak! Csak hallja a parancsoló szavakat. Iderepülj... oda-siess...

2. Nagy angyal: Talán nem szeretsz dolgozni, angyal-testvérkém, hogy ily panaszos hangokat hallatsz?

3. Nagy angyal: Az nem lehet. Nincs a Mennyszágnak egyetlen angyala se, aki ne örülne ma a sok dolognak.

1. Nagy angyal: Nem panaszként említem én a sok dolgot. Ó, dehogy... Inkább boldog vagyok, hogy örömet vihetek le a földre. Csak úgy mondtam, hogy soha ilyen sürgés-forgás nem volt szép Mennyszágnak.

2. Nagy angyal: Jaj, de türelmetlenül várom már a pilanatot, hogy kitáruljon előttünk a Mennyság kapuja. A sok kicsi és nagy angyal kezében a feldiszitett ragyogó karácsonyfa. És szállunk vele le a földre, szent karácsony éjjelére.

3. Nagy angyal: Elsétálunk Mennyei Atyánk trónusa előtt és halljuk utra bocsátó szavait.

1. Nagy angyal: Szálljatok a földre kis angyalkáim. Házikóba, palotába ma csak örömet vigyetek. Tüntessetek el ma a földről haragot, könnyet, bánatot... Ezen a napon csak mosoly fakadjon és tegyétek, hogy édes testvéreként üdvözlje ma minden teremtményem a földön egymást. Menjetekek békével és parancsom szerint cselekedjetekek...

3. Nagy angyal: Isteni Atyánk szavára az ég fényes csillagai a földre szállnak. Az egész mindenséget betölti a mennyei kar szívből jövő szent dala:

Mennyből az angyal stb.

(Fa-válogatás után díszítik a fenyőt, az apró angyalkák adogatják a cukrot, aranyszálat a nagyobbaknak. Munka közben.)

2. Nagy angyal: A fekete föld, ma csillogó drágakövé változik.

1. Nagy angyal: Felbecsülhetetlen értéket, a mindent átölelő szeretetet ad neki. Nem lesz ott ma könny, csak mosoly. Csak boldogság lesz ezen a szent napon mindenütt.

3. Nagy angyal: Még hozzá teljes boldogság!

4. Nagy angyal: Teljes boldogság a földön nincs — angyaltestvérkém. Te erről elfeledkeztél? Ismerek egy országot, hol a mosoly helyett ma is, ezen a szent napon, könny fakad. Az az ország az én hazám volt. Magyarország... Ott minden magyar testvéremnek — egytől-egyig, a legkisebbtől a legnagyobbig —, vérzik a szive. Isteni Atyánk parancsának tehát mindegyik eleget nem tehetünk. Az én magyar népem e napon mosolyogni fog, de... könnyein keresztül.

2. Nagy angyal: Látod, magyar földről való angyaltestvérkém, erről majdnem elfeledkeztünk. De pótolni fogjuk a szegény magyarokat, ezt fogadjuk. Ugy-e angyalkák?

Mind: Magyar földre visszük a legszebb fenyőfát!

4. Nagy angyal: Csak ne álljatok meg hallgatózni a Felvidék és Erdély fenyőrengetegei fölött. Mosolygástok rögtön a múlté lenne. Azon a részen csukjátok le szemeteket, mert arra csak fekete gyászfény minden éke a fenyőfáknak.

1. Nagy angyal: Boldog lesz még a te néped, angyaltestvérkém, ne busulj!

4. Nagy angyal: Boldog? Éppen ma kaptunk onnan egy levelet, hallgassátok meg. (Levelet vesz elő, először a borítékról olvassa a címzést.)

Jézuskának, a szép Mennysországba.

(Kiveszi és olvassa.) Édes Jézuskám! Ne haragudj reám, szegény kis magyar gyereke, hogy levelemmel éppen ma kereslek fel, amikor tudom, hogy a gazdag gyerekeknek kell karácsonyfát és sok-sok ajándékot küldeni. Mondja a Bőzsi, hogy talán nekünk is hozol, de én nem hiszem, mert én már negyedik elemista vagyok, de karácsonyfám még soha nem volt, mert mi nagyon szegények vagyunk. Nem is karácsonyfát kérek én. Arra kérlek édes jó Jézuskám, mondd meg az édesanyámnak, Kovács Ferencnének hívják, hogy nem sirok én, ha nem lesz karácsonyfám. Tavaly karácsonykor halt meg és megfogadtatta velem, hogy sohase sirjak, ha nem lesz karácsonyfám. Mondd meg neki édes Jézuskám, hogy nem sirok... Jézuskám, én nem kérek karácsonyfát, de arra kérlek, hozzál az én szegény szomoru hazámnak egy olyan karácsonyt, amelyiken már nem lesz csonka, hanem újra Nagy-Magyarország lesz a neve, hogy az éjfélimisén a Te születéseddel ünnepelhessük szegény hazánk feltámadását is. Édes Jézuskám, én mást nem is kérek.

Csak ezt kéri összetett kezekkel a nagy beteg

Kovács Feri.

U. i. Hogy beteg vagyok, ezt ne mondd meg Jézuskám, az

édesanyámnak.

2. Nagy angyal: Ó, ha egy kis negyedikes elemistának így tud fájni a szíve, milyen fájdalma lehet a nagyoknak...

(A levél elolvasása alatt, az angyalok abbahagyják a munkát és az olvasó köré gyülekeznek. Belekukucskálnak a levélbe és áhitattal hallgatják.)

Mind: A magyar gyerekeknek ma boldog karácsonyuk lesz! Feledtetjük velük a szomorú valóságot, boldogságot varázsolunk szívéükbe, mosolyt az ajkukra...

3. Nagy angyal: Jaj, hát senki se dolgozik? Munkára! Iparkodjunk, mert még nagyon sok a dolgunk! Néma csendben gondoljon mindegyikünk a magyar gyerekekre, hogy a meglepetések egész sorát zudithassuk bánatos kis szívékre. Csak a fohász hagyja el ajkainkat, mely nem szűnik meg soha magasztalni a Világ Urát.

(Szerényen dolgoznak, folytatják a félbehagyott munkát és felhangzik.)

Fel nagy örömré, ma született stb.

(Ének közben a függöny legördül.)

MÁSODIK FELVONÁS.

I. Jelenet.

Szegényesen berendezett szoba. Az egyik sarokban szalmazsák, rajta fekszik a beteg Feri, ruhástól. A szoba közepén asztal, két szék. Mindenütt szegénység látszik. Mikor a függöny felmegy, Feri nagyon sir, majd csendes hüppögéssel mondja:

Feri: Hazudtam a Jézuskának. (Sirva.) Azt irtam neki, mondja meg anyának, hogy nem sirok, ha nem is lesz karácsonyfám. Én nem is sirok... nem is akarok sirni. Brü-hü...hü...

Bözsi: (14—15 éves leány szegényesen, de tisztán van öltözve. Színehagyott berlinerrel van átkötve. Egy bádagedényben főtt krumplit hoz. Mosolyogva, anyáskodva beszél öccséhez.) Ferikém édes, csak nem sirsz? Na, (simogatja) fáj? nagyon? Szegénykém, majd meggyógyít a Jézuska, ne félj!

Feri: Nem sirok. (Szemét dörzsöli.)

Bözsi: Nem is szabad! Ma csak mosolyogni, örülni szabad! Hát nem az előbb olvastam fel neked a könyvből, hogy szent karácsony ünnepén nem szabad egy könnynek sem hullani a földre. Mosolyogj Ferikém... (Feri mosolyog.) Ugy! Nézd, elkészítettem a vacsorádat. Jó meleg. Siess, edd meg, míg el nem hül.

Feri: Megint csak krumpli... Bözsi, mi mindig csak krumplit eszünk, meg fekete kenyeret. Te, amikor kijövünk az iskolából, a gyerekek azon versenyeznek, melyikük találja el, mi lesz az ebéd. Én csak hallgatok. Tudom, én mindig nyernék. Mikor mondják, hogy turóscsusza tőpörtyűvel, tejföllel nyakon öntve, olyankor nagyokat nyelek (nagyot nyel), mert közben én is arra gondolok, mi lesz nálunk. Kenyér egyedül? vagy krumpli

magában?

Bözsi: Ferikém, ezért is hálát kell adnunk a jó Istennek. Te el sem tudod képzelni, hányan vannak, akiknek még ez sincs.

Feri: Igazad van, Bözsi, nem szabad zugolódni. Mi lenne, ha még ez se lenne. Betegségemben éhenhalhatnék.

Bözsi: Az Isten áldja meg Miklósékat. Betegségemben sok jó falatot juttattak nekünk. Hálásnak kell lennünk érte.

Feri: Ó, én szeretem a krumplit, különösen a sültet! Te olyan különösen tudod mondani, Feri, Ferikém, kész az ebéd. (Utánozza Bözsit.) Na, mit gondolsz, mi lehet? Sült... itt megállsz és folytatod... csirke. Pedig tudom jól, hogy sültkrumpli.

Bözsi: Holnap, szent karácsony napján az lesz megint. Sült... krumpli. Holnap nem csaplak be. Holnap még tréfából se fogok hazudni. Ma éjjel megszületik a kis Jézus és holnap a jászolához nem vihetek mást, csak hófehér szívemet, lelkemet.

Feri: (Fájdalmas arccal nyöszörög, fájdalma van.) Bözsi, én olyan beteg vagyok, hogy talán meg is halok. Mint édesanyám... Eljön értem, hogy felvigyen az angyalok közé! Ott lesz majd karácsonyfám is, ott nagyon sok van... De jó lesz... ott...

Bözsi: Ferikém, hát itt tudnál hagyni engem? Mi lenne velem, nélküled. Nincs senkim a világon rajtad kívül. Hisz mi vagyunk a legelhagyottabb árvák. Még te is el akarsz hagyni? Egyedül hagynál, meghasadna a szívem is és utánad mennék. Ferikém, hiszen te mindig azt mondtad, nem hallatsz meg és nem is akarsz meghalni addig, míg nem volt karácsonyfád. Meglátod, az idén lesz, én azt hiszem a jó Isten csodát tesz, lesz karácsonyfád. Lesz...

Feri: Bözsikém, te vagy a legaranyosabb testvér! Akinék ilyen erős hite van, azt az Isten sem hagyhatja el.

Bözsi: Csak téged hagyjon meg, csak téged gyógyítson meg...

Feri: Bözsikém, beszélj nekem régen meghalt édesapámról, akit én nem ismertem, édesanyámról és a karácsonyfáról.

II. Jelenet.

(Kopognak. Miklós, a gazdag fiu jön, csomagot hoz. Öltözetén is látszik a jó mód.)

Miklós: Szervusz! Hogy vagy Feri? Eljöttem, hogy meglátogassalak. Anyukám küldött egy kis édességet, add meg. Hogy érzed magad? Még nem kelsz fel?

Feri: Nem, még rosszul érzem magam. Ugy fáj mindenem.

Bözsi: (A süteményt kibontja, Feri elé teszi, aki felül és mohón eszi.) Edd meg, Ferikém mind és váljék egészségedre!

Miklós: Én is azt kívánom. Már alig várom, hogy felkelj. Ugy hiányzol a ródlizásnál. Te, hogy milyen fincsi az ut, csak úgy repül a szán, mint a nyíl, a hó csikorog alatta, mintha fájna neki, hogy rajta szórakozunk.

Feri: Igazán jó vagy Miki, nem is tudom, hogy miért barátkozol velem, mikor én olyan szegény vagyok.

Miklós: A szegénység nem bűn, azt nem lopta senki. Te jó fiu vagy, szerény és okos. A szüleim is nagyon szeretnek és én is, mondanom se kell. De milyen hideg van itt nálatok. Miért?

Bözsi: Mert nem fűtünk...

Feri: Nincs se kályhánk, se tüzelőnk...

Miklós: Nem fagytok meg ebben a hidegben, hogy van az, hogy én még soha nem vettem észre, hogy nincs kályhátok.

Bözsi: Mert te soha nem nézel körül nálunk. Nehogy azt higyjük, hogy a szegénységünk nézed. Ó, te jó fiu vagy, nem olyan, mint a többiek...

Feri: Nem olyan, mint Szabó Misi.

Bözsi: Bizony, az bejött, hogy Ferit meglátogassa, de nem a Ferivel törődött, hanem a szegénységünkkel. Azt kérdezte, hogy lehet ilyen szegénynek lenni...

Feri: Mondtam neki, hogy mi mindég ilyen szegények voltunk.

Bözsi: Te nem tudod, Ferikém, de nem voltunk ilyenek mindig. Az előbb kértél, hogy beszéljek édesapánkról. Hát beszéllek.

Miklós: Én is meghallgathatom?

Bözsi: Meg. De ülj le, dugd a zsebedbe a kezéd, hogy ne fázzék. Te is Ferikém, jól takarózz be. (Takargatja.) Így ni... Most pedig figyeljete.

Feri: Az elején kezd.

Bözsi: Ott kezdem. Tudjátok az iskolából, hogy szép hazánk nem volt mindig ilyen kicsi. Akkor még a Kárpátok koszorúzták és gazdagságáért, szépségéért irigyelték.

Miklós: Ellenségek törtek rá, apáink harcoltak érte, hogy megvédjék. Győzelmes csatákban verték le az ellenséget, mégis mi lett a vége?

Feri: Trianon. Ott aztán gonoszul elbántak hazánkkal és szerencsétlen fiaival is.

Bözsi: A mi édesapánk is ott harcolt érte, Doberdónál. Irította az ellenséget és ha rajta állt volna, egy kardesapás elég lett volna, hogy mindnek feje a porba hulljon. Édesanyám mesélte, mert akkor még én se éltem. Karácsony szent estéje volt, épp úgy, mint ma.

Feri: De akkor anyácskának volt karácsonyfája, ugy-e?

Bözsi: Bizony nem, mert édesapa a harctéren volt és egyedül nem tudott volna örülni neki. Szíve, lelke minden gondolata neki is ott volt a harctéren, édesapánknál.

Feri: Édesapám mellett.

Bözsi: Édesanyám azon a szent estén levelet írt apának. Azt írta, hogy ő is ott van mellette, hallja a puskák és ágyuk ropogását, de a szeretet legyőzi a halálos öldöklést és ők boldog békességben beszélgetnek. A levelet nem küldhette el, mert meg-

előzte egy vérrel itatott levél, melyet a postás hozott.

Feri: Meghalt édesapám... karácsonyeste...

Bözsi: Nem halt meg, csak megsebesült. Ellőtték a lábát és utravalóul golyót röpitettek a tüdejébe. Anya örült, hogy apa hazajön. Örült, hogy él. Sokáig beteg volt, de életben maradt. Egészséges azonban sohasem lett, mert a golyó a tüdejét járta át... Így vándorolt el gazdagságunk szép csendesen az orvoshoz és a patikába.

Feri: Akkor lettünk ilyen szegények...

Bözsi: Szegény sokévi szenvedés után meghalt. Te akkor kezdtél beszélgetni. Olyan szépen tudtad mondani pa-pa. Apám ölébe vett, szemei könnyelábadtak és két nehéz csepp gördült végig fájdalomgyötört arcán. Tudta, hogy nem éri meg, míg te értelmesen ki tudod mondani: édesapám.

Feri: Édesapám... szegény jó édesapám.

Miklós: (Sirva.) Ne mondd tovább, úgy fáj ezt hallgatni.

Feri: (Elszántan, bármit hall.) Mondd Bözsi! Az én szívem is sajog, csak nem tudom, a betegség gyöttri-e, vagy amit mondtál.

Bözsi: Éppen szent karácsony estjén feküdt ravatalon.

Feri: Akkor nem volt karácsonyfánk.

Bözsi: De volt... Szomoru karácsony volt az nagyon.

Feri: Azóta, soha nem volt karácsonyfánk...

Miklós: Ti annyit szenvedtetek, ti oly jók vagytok, a jó Isten nem feledkezik el rólatok.

Bözsi: Nem feledkezik el? Ó, bár csak úgy lenne...

Feri: Beszélj még tovább!

Bözsi: Nincs tovább, a többit te is tudod. Karácsony az a nap, amelyen csak mosolynak szabad fakadni az ajkakon. A karácsony nekünk eddig az a nap volt, melyen csak sirni tudtunk...

Feri: Bözsi, te mondtad, ma csak mosolyogni, örülni szabad. Mosolyogjunk. Mosolyogjunk, hogy ne lássák őket, ott fenn (felfelé mutat), milyen szomoru karácsonyuk van ittfelejtett árváinknak.

Miklós: (Felugrik.) Nem lesz szomoru karácsonytok! Rohanok. Igaz, hogy már sötét van, (kinéz az ablakon), de még ma lehozatom a padlásról a kiskályhát, senki sem használja ugyanis. Megkérem édesapám, biztosan tudom, nektek adja. Holnap már ropogni fog benne a fa és melegénél piros rózsza fog arcotokon fakadni. Hozok meleg ételt is, friss kalácsot, dióspatkót, cukrot, sült csirkét, minden!

Feri: Igazán? De jó lesz Istenkém. Miki, hogyan köszönjük meg jószágodat.

Miklós: És együtt megyünk el az éjféli misére.

Bözsi: Én csak gondolatban mehetek. Nem hagyhatom Ferit egyedül. Majd mi lélekben leszünk ott, ugy-e Feri?

Miklós: No, de én megyek már. Isten veletek. (El.)

Bö z s i—F e r i: Isten veled!

III. Jelenet.

(Miklós nélkül.)

Bö z s i: Az Isten áldja meg Miklósékat. Bizony jól fog esni a szeretetsomag. Feri, hallottad? sült csirkét kapunk.

F e r i: Nem kell majd hazudnod, ha mindjárt tréfából is, ha kérdezem, mi lesz az ebéd?

Bö z s i: Sült... csirke, kalács, diósbéles, cukor, minden, minden (lelkesen.)

F e r i: Valódi sült csirke... de régen ettem. (Nagyot nyel.)

Bö z s i: Feri, adjunk hálát a jó Istennek, hogy szent karácsony estén nem feledkezett el rólunk. Elküldte nekünk Faragó Miklóst. Tedd össze kezed (Feri fel akar ülni), csak feküdj, mert megfázol. Én letérdelek és mondd utánam te is.

Édes jó Istenünk, ezen a szent estén, melyen szent Fiad a világ megváltására, a földre jött, fogadd el hálaadó imádságát a két szegény árvának. Hálát adunk a mindennapi kenyérért, melyet mindennapra megadsz. Bocsásd meg, ha olykor zugolodunk Ellened, de úgy hiányzik édesapánk és anyánk. Adj nekik békés megnyugvást és teljes boldogságot. Gyógyítsd meg fiukat és távolítsd el tőlünk minden bajt és minden veszedelmet. Édes Jézuskánk, mi nem kérünk magunknak karácsonyfát, de egyet kérünk. Szomorú hazánknak olyan karácsonyt, amelyen az éjjeli misén a Te születéseddel ünnepeljük végre szegény hazánk fel-támadását is. Amen.

IV. Jelenet

Ima alatt szegényes, kopott ruhába bejön a kis Jézus. 10—12 éves fiú. Ima végeztével megszólal.

J é z u s k a: Dicsértessék a Jézus Krisztus. Szegény árva vagyok, könyörüljete meg rajtam.

Bö z s i: Hát te? Mikor jöttél be? Észre sem vettük. Honnan jöttél?

J é z u s k a: Honnan? A Teremtő Istentől. Mindnyájunk Atyjától.

F e r i: Jőjj közelebb. Nem fázol?

J é z u s k a: (Közelebb jön.) Nem fázom. Szavatokból érzem a melegséget és azt, hogy szívesen láttok.

Bö z s i: Jó helyre jöttél. Szegénységünkben is szívesen látnak. Ül le. Ne félj, holnap már nem lesz ám ilyen hideg. Kályhá-t kapunk. A benne pattogó fahasábok tűzrózsát varázsolnak sápadt arcodra neked is.

J é z u s k a: Ó, megszoktam én a hideget. Istálló szalmája, barmok párája... jó ismerőseim nekem.

F e r i: Talán részed volt neked is bennük, mint a betlehemi Kisdednek. Nem engedünk el, itt maradsz nálunk. Milyen szomorú a szemed, talán azért, hogy nálunk csak szegénységet látsz?

Pedig ma nem folyhat könny, ma csak mosolyogni, örülni szabad.

Jézuska: Örülök is és mosolygok, mert olyan jó itt nálatok. Atyám, a Magasságbeli, jóságtokat feljegyezi majd, hogy jutalma, melyet megérdemelték, el ne maradjon.

Bözsi: Éhes is lehetsz, nézd, Feri nem ette meg a vacsoráját, mert Miki jóvoltából jobbat ehetett. Edd meg, jószívvel adom. A semminél ez is többet ér. (Jézuska elé teszi.)

Feri: Hozzál kenyeret is. Egy kicsit fekete, de az nem lesz baj, ugy-e? Éhes vagy?

Böske: Jézus teste az akkor is, ha fekete. (Kenyeret hoz, megsimítja Jézuska fejét.) Egyél csak bátran, te kis árva. Nem lehetsz sokkal idősebb Ferinél. Te is korán megismerted az élet mostohaságát. De nem engedünk el. Én elmegyek az éjtéli misére, te itt maradsz Ferivel. Imádkozom helyettetek is. Imádkozom apámért, anyámért, értetek, szegény hazánkért, mindenkiért.

Jézuska: Én majd vigyázok a testvéredre...

Bözsi: Jó. Majd ott elfeledem a szegénységet, a bajt. Rá-mosolygok a betlehemi Kisdre és érzem és tudom, erősen hiszem, hogy meghallgatja árva gyermekének alázatos könyörgését.

Feri: Karácsonyfát kérj, Bözsi. Mert ha nem lesz karácsonyfám, mit csinál ez a szegény kis árva?

Jézuska: Menj és szived örömét, bánatát rakd a betlehemi jászolban fekvő Kisdre elé! Mi majd elbeszélgetünk. Mesélek neki. Sok mesét tudok ám! A mese a szegény ember kenyere. Vágyait, álmait, kívánságait mesében éli át.

Bözsi: (Fejére kendőt köt, imakönyvet, rózsafüzért vesz a kezébe, indul kifelé.) Áldjon meg téged az Isten, jóságodért. Sietek haza. (El.)

V. Jelenet.

(Bözsi nélkül.)

Feri: Elment. Ketten maradtunk. Beszélgessünk. De, ne mesélj nékem. A mese megfájdítja a szívemet. Hallgassd csak hogy dobog, zakatol, mint a mozdony. Érzem, hogy nemsokáig fog már dobogni.

Jézuska: Sokáig fog még dobogni. Szükség van még a földön rád, addig nem mehetsz el innen...

Feri: Veled olyan jó beszélgetni. Mintha régi ismerősöm lennél...

Jézuska: Beszélj hát, hallgatlak.

Feri: Azt mondtad az előbb, szükség van még rám a földön. Tudod meddig szeretnék csak élni? Amíg megbosszulhatnám édesapám halálát. Tudod mi az szegénynek, elhagyatottnak lenni? Csak megérjem az időt, hogy katona lehessenek. Nálamnál bátrabb katonát nem látott a világ. (Ökölbe szorított kézzel hadonász.) Bosszut akarok... A sok szomorú karácsonyt akarom

megbosszulni. Akkor talán majd elfeledem, hogy még soha nem volt szép karácsonyfám. (Sir.)

Jézuska: Ezen a szent estén bosszút akarsz? Én sokat tudok, tudom, hogy nemcsak te vagy egyedül, aki mosoly helyett könnyet ejt, aki ilyen elárvult, hideg tanyán panaszosan jajdul fel, hol van az édesapám? hol van az édesanyám? Nem te vagy az egyedüli, akinek még soha nem volt karácsonyfája.

Feri: Tudom, hogy nem lehet minden magyar gyereknek karácsonyfája, mert elrabolták tőlünk ellenségeink. Hogy a fényőfák gyászfétyollal vannak bevonva a Felvidéken és Erdélyben. Hogy odaát is sirnak a gyerekek, mert nekik nem fekete karácsonyfa kell, hanem csillogó, villogó.

Jézuska: Ne folytasd. Látod, tudod magadtól is. Mondd, mit kívánsz ezen a szent estén?

Feri: Lemondok... Lemondok a karácsonyfáról, pedig úgy szeretnék... Szívesen viselem tovább a bus árvaságot, szegénységet. Lemondok a bosszuról, mindenről, csak egyről nem. (Emelt hangon.) És most minden magyar gyerek nevében beszélek: Mindenről lemondunk, csak édes hazánkról, Nagy-Magyarországról nem mondunk le soha!

Jézuska: Nem is kell lemondanotok! Ne feledd, hogy az igazságnak győzni kell. Tietek lesz újból Nagy-Magyarország, de addig sokat kell még küzdenetek. Csak a hitetek legyen erős, mert aki hisz, azé a jövő.

Feri: Ki vagy te, hogy ilyen szépen, ilyen okosan szólsz? Mintha csak az édesapám szaván szólnál.

(Harangoznak. Feri felül, összekulcsolja két kezét. Az eddigi beszéd alatt is hol felült, hol hátradőlt, de ülőhelyzetben van, hogy a hang el ne vesszen.)

Feri: Hallod a harang szavát? Kezdődik az éjfélimise. Fényben uszík a templom, a szemek megtelnek örömkönnnyekkel és mosolyognak. Édes öröm tölti el a szíveket, mert (énekli.)

Leszállt az ég dicső királya...

Jézuska: Látod, ezen az estén, csak a szeretetnek van hatalma. Ezen az estén minden más meghal. Az egész mindenséget átöleli a megszületett Kisded. Ma csak a szeretet csilingelő szava hallatszik. (Feri elaludt.) Ugy, ugy aludj. (Áldólag tárja felé kezét.) Almodd a teljesíthetetlennek hitt álmot. Aludj... álmodj... hogy nemsokára felébredj az édes, szép valóságra.

(Függöny.)

HARMADIK FELVONAS.

I. Jelenet.

(Mikor a függöny felgördül, Feri egyedül van és alszik. Minden úgy van, mint a II. felvonásban. Kívülről halk ének hallatszik, mind erősebben közeledik. Az ajtó kinyílik, Jézuska lép be először fehér ruhában, fején arany glória. Sorakoznak az

I. felvonás angyalai. Mindegyik hoz valamit. Ruhát, cipőt, könyvet, kabátot. Az első karácsonyfát. Mig a felvonulás tart, énekelnek.)

Jézuska: Iparkodjatok, mert nincs sok időnk!

I. Nagy angyal: Uram, mi is ide akartunk jönni, de így kedvesebb, hogy Te is velünk vagy.

Jézuska: Persze, a levél válaszra várt.

II. Nagy angyal: Ha felébredne, nem hinne a szemének. Azt hinné, álmodik...

Jézuska: Elmeséltem az uton, a két jószívü gyermek életét, cselekedetét.

III. Nagy angyal: Megérdemlik az ajándékot, különösen e szép kis fenyőfát. Ó, Uram, hogyan lehet az, hogy e házikóra még nem került sor eddig. Hogyan lehet, hogy Ferinek még soha nem volt karácsonyfája.

Jézuska: Mert mostanában annyi az árva, annyi a szegény, hogy még évek hosszú során át fogja e fájdalmas panasz az eget ostromolni: Édes Jézuskám, nekem még soha nem volt karácsonyfám.

II. Nagy angyal: Mire felébred, egészséges lesz, boldogság, öröm fogja átjárni gyöngé kis szívét.

IV. Nagy angyal: Kis szívét, mely vérzik hazájáért. Uram, olvastad levelét, ismered kérését. Én egy térképet hoztam neki. Trianon határát elmosták róla a magyar könnyek. Uram, (kérő hangon), engedd meg, hogy e drága kis magyar testvérkém betegágyánál egy fohászt rebegjünk csonka hazája feltámadásáért.

Jézuska: Minden imát szeretettel fogad Mennybéli Atyám.

Mind: (Letérdelnek. Jézuska áldólag tárja szét kezét.) Betlehemi kis Jézus, fordítsd mindenható tekinteted a szegény, sorsüldözött magyar nemzetre. Hozd el nekik szép hazájuk feltámadását, hogy vérzőszívük helyett, hátaltelt szívvel járuljanak jászolod elé.

Jézuska: (Megáldja őket, felállnak. Közben megszólal a mise végét jelző harang.) A földre jött Isteni Gyermek megkezdte működését. Belopta az emberek szívébe a hitet, reményt, szeretetet s velük együtt az öröm, béke, boldogság hervadhatatlan virágát. Most pedig jöjjetek utánam és ne feledjétek, amit látni és hallani fogtok. (Célszerű megoldás, a színpad hátsó részén, elválasztható függönyt felszerelni, e mögé vonulhat Jézuska angyalaival. Néhány gyertyát a fán meggyujtanak, mielőtt elvonnak.)

II. Jelenet.

(Kivülről hallatszik Bözsi és Miklós hangja.)

Bözsi: Megérkeztünk. Feri, meg kis vendégünk bizonyára már a boldogok álmát alusszák és az angyalok sokasága közt válogatnak a legszebb fenyőfák között, ha mindjárt csak álmukban is.

Miklós: Én is sietek haza. Biztosan járt már nálunk is a Jézuska. Reggel korán eljövök és beszámolok róla, mit hozott. Ha nekem hozott, nektek is jut belőle.

Bözsi: Tudom, ismerem jószived. Hát csak siess haza.

Miklós: Á, nézd csak, tele van a zsebem dióval, tartsd csak a kendőd csücskét, vagy a kötényed, belerakom. Holnap aztán hozom a sok jó falattal megrakott szeretetsomagot. (Hallani a dió átrakását a köténybe.)

Bözsi: Na, Isten veled, álmodjatok szépeket!

Miklós: Te is, Isten veled!

Bözsi: (Bejön, meglátja a karácsonyfát, elengedi összefogott kötényét és a dió szétgurul. Kezeit összecsapja.) Ó, édes Jézuskám, való ez, vagy álom? (Dörzsöli szemeit, körüljárja a fát.) Ó — Feri, Ferikém, hát te ezt nem látod? (Odamegy hozzá.) Feri, Ferikém, ébredj fel! Istenem, csak nem halt meg? (Kétségbeesve.) Feri, Ferikém! Itt járt a Jézuska. Te ezt nem érzed?

Feri: (Szemeit dörzsöli, nem néz fel.) A Jézuska? Itt járt? Karácsonyfát is hozott?

Bözsi: Hozott. Nézd, milyen gyönyörű!

Feri: (Felnéz, majd kiugrik a sok rongy közül és álmélkodva néz a fára.) Jé... hát, (nem tud szólni. Kiáltja.) Bözsi, ez nem álom? Bözsi, ez a mi karácsonyfánk? Ó, de szép ó, de csodás az életem első karácsonyfája!

Bözsi: Nézd ezt a sok ajándékot. (Nézik.) Ruha! cipő! könyv! sapka! (Feri felpróbálja.)

Bözsi — Feri: Istenem, de boldog vagytok!

Bözsi: Drága jó édesapám, drága jó édesanyám, látjátok? Ferinek van karácsonyfája s tudom, eddig együtt sirtatok vele. Ferinek van karácsonyfája (maga elé) és nekem is...

Feri: Bözsi, hova lett a vendégünk? Hadd örüljön velünk ő is, ebből a sok mindenből, neki is juttatunk.

Jézuska: (Előjönnek, a két árva térdre esik.) Itt vagyok mennyei kíséretemmel. Jószivetekről legnagyobb boldogságtokban is tanuságot tesztet. Adja Mennyei Atyám, hogy ily lélekkel növekedjete fel hazátok javára. Ne féljete, álljatok fel... Isten mindig megsegíti a jókat. Ti Isten báránykái vagytok. Isten az ő báránykairól nem feledkezik el, kérésüket mindig meghallgatja.

Bözsi: Én, mint Isten báránykája, egy alázatos kéréssel fordulok Hozzád. Te Isten Fia vagy, tudom, hogy teljesitheted kérésemet. Az én jó apám, az én jó anyám, míg éltek, örökös szenvedés, küzdelem, lemondásban synylódtak. Még a siron tul is fájt a szívük, lelkük értünk. Édes Jézuskám, engedd, hogy ők is lássák a mi boldogságunkat, mert csak így, velük megosztva a boldogságot, tudunk felszabadult szívvel valóban örülni e csodás, gyönyörű szép karácsonyfának.

Jézuska: (Angyalai felé fordulva.) Teljesítsétek kívánságát!

Feri: Édes Jézuskám, köszönöm isteni jószágodat. Arra

kérlek, angyalaid harsonái tereljék egybe az Isten bárányait, hogy ha itt lesz az idő, a magyar lobogót győzelemre vihessük.

(Bözsí is, Feri is a kérést térdenállva mondják Jézuskának.)

Jézuska: (A térdelő gyermekek fejére teszi kezét, kívülről fényár önti el őket.) Megáldlak Titeket a Jó Pásztor áldásával. Aki bárányaiért egyszülött Fiát küldte ezen a szent estén a világ megváltására. (Ének: Dicsőség, mennyben az Istennek...

(Függöny.)

Istennek dicsőség, embernek békesség

Gyermekszínháték karácsonyra 3 felvonásban.

Irta: Várdótfalvi László.

Személyek:

Kardos József, jómódu gazda.
 Anna néni, a felesége
 Miska, Pista, Erzsi gyermekeik.
 Kardos Péter, hadirokkant.
 Róza néni, a felesége.
 Laci, Juliska gyermekeik.
 Jancsi, Gyuri iskolás fiuk.
 Tanító.

ELSŐ FELVONÁS.

Történik a karácsony előtti hetekben. Szín: Kardos József és Kardos Péter udvara. A két udvart egy alacsony sövény váalsztja el egymástól. A sövény közepén egy rejtett kiskapu van. Háttérben jobbról és balról vannak a házak. Kardos Józsefé jobbról a nagyobb, jómódra valló, balról Kardos Péteré a kisebb, a szegényes. Havas téli fák és behavazott épületek. Kijárat kétoldalt.

Első jelenet.

Miska, Pista, Erzsi: (Melegen öltözött pirospozsgás gyermekek, egy szánkóval játszanak a jobboldali udvaron.)

Laci, Juliska: (Sápadt, vézna, vékonyruhájú gyermekek, szomoruan állodogálnak a baloldali udvaron és titokban irigykedő pillantásokat vetnek a szomszéd udvaron játszó gyermekekre.)

Miska: (A szánkón ülve beszél.) Kimegyünk a Kopaszdomb oldalára! Ott még nem szánkóztak a falubeli gyermekek. Pompásan mulathatunk. Nemsokára jönnek a barátaink is. Egyszerre hárman is mehetünk.

Pista: Egymásután háromszor és a többi segít felhuzni...

Erzsi: Nekem is kell majd huzni?

Miska: Nem, hugoskám, majd mi huzzuk...

Pista: Ugyám... mert mi fiuk vagyunk az erősebbek.